

מילסון ציווה על הדובר ללמוד את מאמריו

וראשיהעיר הממונה סבור שמילסון מקים

מדינה פלסטינית

יגיד דברים שאינם לרוחו של השר זבלין המר. אבל באור פן מפתיע חרג וילנאי מן הדברים שהכין, ותקף בחריפות את ההצעה להטיל פיקוח דתי על הפירות ארכיאולוגיות. אחד מאבות ההצעה הזאת הוא המר, שהקשיב לדברים בתדהמה.

וילנאי עורר זעם נסי תר גם אצל עמיתיו, שאר

אלה גילה עד מהרה שחילוי צה"ל אינם בודקים אם הוא עיתונאי. כשהחל הביקוש לגר דול, הגיע מחירן של חולצות הטריוק של מנופי אבי למה דולר לחולצה.

מאזני קול ישראל לא העלו על דעתם שכתבה ש' שודרה בבחצי היום, על פינוי ההתנחלות עצמונה, נעשה דרך

העשרה אחרי שהם פונו על ידי הצבא. ד. נקרא לשרות מילואים מיוחד. הוא עקב בה ליקופטר קל אחרי המתנחלים, איתר אותם, ודיווח עליהם ל מפקדת כוחות הפינוי: עלי פי דיווחו יכלו אחר כך אנשי הצבא לשוב למקום ולתפוס מיד את המתנגדים. ד. הוא שאיתר את מתנחלי חצריאדר ה'.

ערב תחילת מיבצע פיו נוי העיר ימית והריסתה פנה ציצוי גרא, אחד מראשי ה תנועה לעצירת הנסיגה בסיני, לתושב ימית, יעקב תננר, צלם-חובב בעל מצלמת וידאו, ואמר לו: „שמע, אתה חייב לצלם כל אירוע, כדי שיום אחד נוכל להסריט את הסרט יחד עם הסרט על מה שאירע בבאייאר!“

בעת טכס הפרידה של אחרוני המתנגדים מבית-הכנר סת בימית, הופיע במקום ח"כ התחיה, חנן פורת, שבא מ כפר-מיון לשאול מלווה בכ מאה צעירים וברבי-הכותל יהודה גין, שהיה לבוש בגי לימה לבנה ארוכה. במהלך הטכס, שבו לא נכחו עיתור

עוף. כל הצלמים עומדים לצי דו כדי לצלמו. רק אחד עומד למטה, לרגלי הצוק וממתין לני פילת האיש. כתב לו העורך: „רצייתי שתהיה הצלם הזה!“ רובינגר מי שהיה בעבר צלם מערכת הטוולס הזה, שב ל ימית בשבת, אחרי שהעיר כו לה פוצצה.

עיתונאים הבחינו שבי עת פינוי האנדרטה בעיר ימית, שבה החזיקו צחי ה נגבי וחבריו, לא נראה בשטח מפקד הכוח, שהיה אחראי על הפינוי, תתאלוף עורד. הת ברר שגם בנו של עורד היה על האנדרטה, וכדי שלא לגר רום בושות לאביו, הוא מיהר להתחמק מהמקום לפני שהי עיתונאים והצלמים הרבים יצ ליחו לאתר. הוא הורד למטה בכלוב, הפטנט שהמציא אביו כדי לפנות את המתנגדים מ מקומות התבצרותם.

טיס חילהאוור, ד, מי שהיה תושב נתיב-העש רה בחבל ימית, זכה בתפי קיד מיוחד בחבל, אחרי שעזב עם מישפחתו את המקום, בי טוף חודש מרס. נודע שאחדים מתנגדי-הנסיגה חזרו לנתיב-

כאשר נפגש ראשיה ממשלה, מנחם בגין, עם אנשי סיעת הליכוד בכנסת, בעת הפגרה, הוא הזכיר להם את הסכם קמפ-דייוויד, שממנו נובעת המחויבות הישראלית לנסיגה מכל שטח סיני, תוך הצגת הצד המישפטי, הדגיש בגין את חלקו של מי שהיה אז היועץ המישפטי לממשלה, הפרופסור אהרון ברק (כיום שופט בבית-הדין העליון). כאשר חזר על שמו של ברק, וקרא לו הפרופסור (חופני) מוכבאר, כשתקנו אותו, חיך בגין: „הו, אינו פליטת פה פרוידית!“

הצלם הוותיק של השי בווען טיים דויד רובינגר, הצליח להרגיז את העורך שלו. הוא עזב את שטח העיר ימית כיום חמישי אחרי-הצהרים, בזמן פינוי המתנגדים שהת בצרו על גגות בתיה-העיר, כדי להספיק ולשלוח חומר לעיתון עד אותו ערב. כששמע זאת העורך שלו הוא שלח לו ציור, שבא להדגים את תגובתו על מעשהו של רובינגר. בציור עומד אדם בראש צוק, וקושר לעצמו כנפיים כדי שיוכל ל-

אופירה נבון
מגישה לשגריר מצריים בישראל, סעד מורתאדה, פרחי אפונה ריחנית. רע יית הנשיא ביקשה שפרחים אלה יישתלו בנינת המישכן, כדי שניתן יהיה להשתמש בהם לשזירת פרחים לבית. בקבלת-הפנים שערך הנשיא (באמצע) לסגל הדפלומטי ביום-העצמאות במעונו, שימשו פרחי-האפונה על גוניהם הרבים לסידורי-הפרחים באולם.

חתימה-הפרס, כאשר הכוין לק ראת תום הטכס כי הוא תורם את כל הפרס הכספי (שהוא גדול למדי) לקרן לבי ולחוקר מסויים. בכך הוציא את עצמו מכלל מקבלי-הפרס, אשר בשי מס נאם כביכול, כי לא נית נה להם ההודמנות להודיע הו דעה דומה, אילו רצו בכך, ומאידך בייש אותם, אם לא התכוונו לכך.

טכס חלוקת פרסי-ישר אל ניצל ברגע האחרון מפיי צוץ, על רקע שינאת-סופרים כאשר שמע המשרר אמר גלבוץ שעמיתו-לפרס, המשו רר יהודה עמיחי, יזכה ב כבוד נוסף, והמקלה שליוותה את הערב היתה צריכה לשיר שיר שלו, הוא התבטא ששירו של עמיחי יושר על גופתו, לבסוף נגזו הרעיון, והושמע שיר אחר.

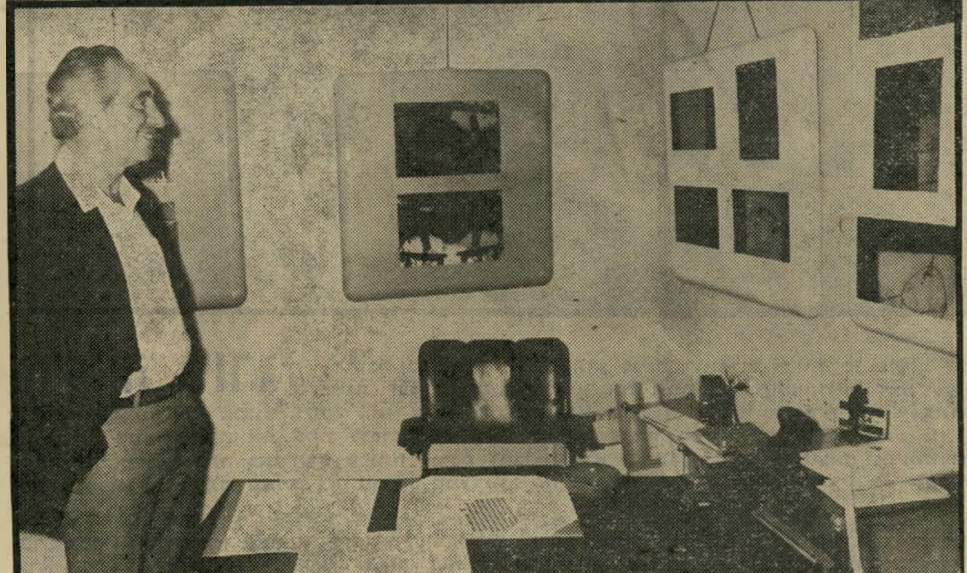
ח"כ המערך, חיים כר-לב, המחלים עדיין מהי פציעה הקשה שנפצע ברגלו הוימנית כשנפל מסוס דוהר, גילה שלמרות שרגלו הפצועה התקצרה בשניים וחצי ס"מ, הוא לא יצלע. הוא סיפר שרגי לו השמאלית קוצרה בסדר-גור דל דומה, כאשר הוא נפצע בעת שירותו בפלמ"ח. הוא הבי טיה שהוא מתכוון להמשיך לרכב בעתיד. אך לא הרכיבה היא הבעיה שלו, אלא ההליכה. „מאז הפציעה עדיין לא רכבי תי, רק לפני שלושה שבועות הורידו לי את הגבס, אבל הרי לרכב אפשר גם בלי רגלי.“

מכשיר-הקשר של כתב-הרדיו בדרום, ירון אנרש, כשהוא כובס מתחת למיטה בחדר בנות דתיות בהתנחלות. אנוש בא מחוף-הים לעצמונה וכדי שהסוטים לא יהיו אותו, הוא קפץ דרך חלון אחד המיבי נים ולתדהמתו גילה במקום בחורות שנבהלו. הוא הסביר שהוא עיתונאי, ועד שגשורת עצמונה קראו לשוטטים שיר ציאו את העיתונאים, הוא שיר דר כשהוא מסתתר מתחת ל מיטה.

איך מתכוון דובר לתפי קידו? כאשר התקבל מיכבא אורן לתפקידו כדובר „המיני הל האורחי“ בגדה המערבית, הדריך אותו הבוס החדש שלו, מנחם מיזסון, כך: „תקרא את כל המאמרים שלי בעיון, ואז תדע מה להשיב לכל ה שאלות.“

„ראשיהעיר“ הממונה על אלי-בירה, מורים ברי כוכבא, שוחח עם כתב-הרדיו ישראלי ושאל אותו על המת רחש בגדה. הכתב חיווה את דעתו שפעולות „המינהל האו רחי“ יחישו את תהליך הקמי תה של מדינה פלסטינית. השיב ברי-כוכבא: „אני חושב שאתה צודק.“

מאחורי-הקלעים של טכס חלוקת פרסי-ישראל ביום- העצמאות: התפקיד להורות בשם כל התישעה הוטל על זאב וילנאי, מפני שהוא ידוע כאיש ארץ-ישראל-השלמה, ור אפשר היה לסמוך עליו שלא

שימרון פרס
מחיך מול שיבעה ציורים של איברימיני זכריים, שאותם צייר המשורר דויד אבידן, וקרא להם „ועידת פיסגה ביולוגית“. אבידן ליווה בסיוור-מודר את פרס, שהיה בין המעטים שבאו לפתיחת התערוכה הישר מישיבת מרכז-המפלגה. פרס התרגש מהציו רים ואף אמר ש„מה שמעניין כאן זה החיבור שבין השירה, המחשב והחלל“. הוא נזהר מלהתקרב לציורים הארוטיים שנתלו על קירות הגלריה, אך יועצו בוועו אפלאבאום, שנכח אף הוא במקום (למטה) התקרב, ואפילו הסיר את מישקפיו כדי לחיות בטוח שהוא אכן רואה מה שהוא רואה.

נאים, אמר פורת: „לא ינקה דמם של אלה אשר נתנו את ההוראה לפנות ולהרוס את ימית!“ קצי-מישטרה שעמד לידו הודיע לו שהוא עומד לעצור אותו משום שעל-פי חוק השיפוט הצבאי אין לו חסינות על אמירת דברים כי אלה. לבסוף, לאחר דיויד-ריס, לא נעצר הח"כ.

כתב-הטלוויזיה יגאל גורן, ששהה בימית עד להרי סת העיר, סיפר שאחרי שדור בריצה"ל הודיע שהכניסה ל עיתונאים אסורה, ניסה כלי אחד להתחפש כמתנגד-נסיגה, כדי שלא ירחק מהחבל. שתי חולצות היו מקובלות ביותר כי קרב העיתונאים: זו של הת נועה-לעצירת-הנסיגה, אל נא תעקרו נטוה, וחולצות של מנר פי אבי, חברת ההובלה של הכולגרים מיפו, שעסקה בפיי נוי הציוד שפורק מהחבל. כל מי שלבש אחת משתי החולצות

